

Olli Soininen

Art Director

Better Ethic Vet

Minä ja Mannerheim

Mannerheimiin tutustuin ensimmäisen oppikoulussa. Hän seisoi vierelläni, kun luokkatoverini naurahti matematiikan koetulokselle. Mannerheim katsoi vierestä ja kotona hän antoi minulle ensimmäisen päiväkäskyn: Suomen mies sinulle ei naureta. Ryhdistäydy. Seurauksena oli, että nostin keskiarvoni kolmella numerolla puolessa vuodessa. Lukion aikana en tavannut varsinaisesti Mannerheimia, mutta tiesin, mitä hän odotti. Otteeni hieman löystyi, mutta fokus säilyi. En voinut ajatella muuta ammattia kuin lääkäri, eläinlääkäri tai metsänhoitaja.

Lääketeollisuuden pääsykokeisiin valmistautuessani Mannerheim oli tukenani. Hän vaatii sotilaallista kurinalaisuutta ja täydellistä keskittymistä elämän kannalta tärkeään koitokseen. Pääsin kerralla sisälle ja sain luvan höllätä. Menin Saksaan maatilalla töihin pääsykokeiden jälkeen. Isäni tuli hakemaan minua kentältä palatessani kotiin. Mannerheim istui auton takapenkillä ja avasi laadukkaan konjakkipullon isäni kanssa. Istuuduin ajamaan ja kuuntelin, kun juopuvat miehet kehuivat Suomen nuorisoa ja lauloivat välillä saksalaisia juomalauluja.

Ennen opintojani suoritin armeijan. Pataljoonan komentaja avasi ensimmäisen oppitunnin ja päätti sen repliikkiin ”alokkaat onko teillä vielä jotain kysyttävää”. Pomppasin pystyyn ja ryhdikkäästi kysyin, kuinka täältä pääsee reserviupseerikouluun. Minulle annettiin selkeä vastaus ja sotilasurani eteni määrätietoisesti Mannerheimin antamien ohjeiden mukaan.

Armeijan jälkeen kadotin yhteyteni ylimarsalkkaan useiksi vuosiksi. Opinnot etenivät vailla kunnianhimoa ja juhlin välillä rankastikin. Kuuntelin angstista musiikkia, ajauduin ympäristöliikkeen aktiiviksi ja olin kaataa koko laillisen yhteiskuntajärjestelmän. Huumeisiin en kajonnut, mutta muuten vapaamieliset tavat rapauttivat selkärankaani. Väentelin liikennemerkkejä, vastustin milloin mitäkin.

Mannerheim ilmestyi minulle krapulaisena aamuna. Lintsasin luennoilta ja olin häpeissäni, kun kunnianarvoisa vieraani puhutteli minua. Hän ei alentunut tasolleni, vaan julisti korkealta sanomansa: Suomen mies, isänmaa tarvitsee sinua. Hevoset korisevat henkitoreissaan ja huutavat auttajaa, naudat sairastavat outoa kulkutautia, mikä pitää selvittää, koirilla on ilkeitä ajoksia ja kissat lisääntyvät silmittömästi. Kulutat veronmaksajien rahoja opinnoillasi, joten käytä loppuajaksi yliopistolla kansakunnan etujen mukaisesti. Lisäksi ilmoitan sinulle, että haiset pahalle.

Ryhstäydyin, ajoin säännöllisesti parran, pesin kainaloni ja huolehdimin muutenkin hygieniastani. Suoritin rästitentit niin nopeasti kuin mahdollista ja keskityin opintoihini. Näin tehtäväni selkeänä: Helpottaisin hevosten häntäkutkaa ja selvittäisin pääntaudin oireettoman kantajan, häätäisin nautojen oudon kulkutaudin totellen ministeriön ja läänineläinlääkäriä käskyjä, parantaisin koirien ihottumat ja organisoisin villikissojen sterilointikampanjan.

Vaikka olinkin hyvin työntoinen valmistuttuani, minulle ei myönnetty virkaa. Ajauduin yksityispraktiikkaan ja ihanteeni ropisivat alas yksi kerrallansa. Rahan kerääminen, eläinlääkintäauto ja triviaalit vapaa-ajan harrasteet täyttivät arkeni. Aloin lihoa ja tylsistyä, minusta oli tulossa kynninen looseri, joka oli hukata mahdollisuutensa.

SUOMEN ELÄINLÄÄKÄRILIITON 125-VUOTISJUHLA

Mannerheim tuli taas paikalle, kun häntä tarvittiin. Hänen päiväkäskynsä oli: Suomen mies urheile. Et koskaan liiku liikaa. Isänmaa tarvitsee sankareita. Aloin juosta ja osallistuin maratoneihin ja lyhempiin kitoiksiin. Suunnistus oli lempilajini, samoin pyöräily, triathlon, umpihanki- ja latuhiihto, patikointi ja voimaharjoittelu. Soudusta tuli kuitenkin suurin menestykseni. Mannerheim oli kirkkovenejoukkueemme perämiehenä, joten yhteishenki ja voittamisen halua veivät meidät menestykseen.

Olin tyytyväinen elämäni, mutta Mannerheimilla oli minulle vielä tehtävä jäljellä. Hän ilmoitti: Suomen mies, et voi kaataa kunnaneläinlääkärijärjestelmää, liity heihin. Jätä Savo ja sen soiset pellot. Hae virkaa Hämeestä, sillä siellä sinua tarvitaan. Tein työtä käskettyä ja sain viran korkean suosittelijani ansiosta.

Näin haasteet maailman oikeudenmukaisen, kestäväan kehitykseen perustuvan ja tulevaisuuteen katsovan pohjoismaisen hyvinvointivaltion riskinarviointiin perustuvan kansanterveystyön olennaisena osana olevan ympäristöterveydenhuollon ja siihen saumattomasti kuuluvan seutukunnallisen eläinlääkintähuollon kehittäjänä. Osallistuin ministeriön työryhmiin ja lainsäädännön kehittämiseen. Annoin panokseni yhteiskunnalle ja koin mielihyvää. Olin antanut yhteiskunnalle sen, mitä minulla oli annettavaa.

Mannerheim ilmestyi viimeisen kerran kuukausi sitten työhuoneeseeni. Hänen viimeinen käskynsä oli: Suomen mies, kirjoita muistelmasi. Jälkipolvien, etenkin Ninjojen on saatava tietää, mitä ihanteet merkitsee. Olet palvelusi suorittanut ja voit levätä.